

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Anczykowski
Sędziowie:	SSA Anna Grabczyńska- Mikocka (spr.) SSO Marek Stempniak (del.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Palonek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Knapika

po rozpoznaniu w sprawie

P. Z.i S. W.

podejrzanych z art. 59 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

zażaleń obrońców

na postanowienie Sądu Okręgowego w T.z dnia 14.XI.2013 r. sygn. akt (...)

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437§2 i art. 275§1i§2 k.p.k..

postanawia

1.Zmienić zaskarżone postanowienie i uchylić zastosowany wobec P. Z.i S. W.środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

2.Zastosować wobec każdego z podejrzanych dozór policji zobowiązując ich do stawiennictwa dwa razy w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce policji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2013 roku sygn. (...)Sąd Okręgowy w T. uwzględniając wniosek prokuratora przedłużył stosowanie wobec P. Z.i S. W.tymczasowego aresztowania na okres dalszych dwóch miesięcy tj. do 24 stycznia 2014 roku uznając, że w sprawie spełniają się ogólna z art. 249§1 k.p.k. i szczególne z art. 258§1 pkt 2 i § 2 k.p.k. przesłanki najsurowszego środka zapobiegawczego i ustalając, że ze względu na szczególne okoliczności sprawy postępowania przygotowawczego nie można było ukończyć w terminie dotychczasowego stosowania tego środka.

Postanowienie to zażaleniami zaskarżyli obrońcy podejrzanych.

Skarga obrońcy podejrzanego P. Z. zaskarża postanowienie w całości zarzucając obrazę prawa procesowego, a to art. 263§2 k.p.k. poprzez brak ustalenia przez sąd, że ukończenie postępowania przygotowawczego w terminie dwóch miesięcy nie było możliwe, a nadto obrazę przepisu art. 249§1 k.p.k. i 258§1 pkt 2 i §2 k.p.k. mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez przedłużenie tymczasowego aresztowania w sytuacji, - gdy zdaniem żalącego – zebrane w sprawie dowody nie uprawdopodobniły, że podejrzany dopuścił się przestępstwa oraz przez uznanie, że będzie on nakłaniał do fałszywych zeznań lub w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie tymczasowego aresztowania lub zmianę tego postanowienia i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania dozoru policji połączonego z zakazem opuszczania kraju oraz poręczenia majątkowego w wysokości wskazanej przez sąd, ewentualnie uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zażalenie obrońcy podejrzanego S. W. zaskarża postanowienie w całości i powołując się na przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania wymaga przedłużenia tymczasowego aresztowania podejrzanego, w sytuacji gdy ten przyznał się do części zarzucanego czynu, co zdaniem obrońcy oddała obawę bezprawnego wpływu na tok postępowania.

Konkludując żalący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania S. W. i zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zażalenie obrońcy P. Z. jest zasadne jedynie w zakresie w jakim zarzuca naruszenie przepisu art. 263§2 k.p.k., które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Skarga obrońcy S. W. nie jest słuszna, jednakże jej wniesienie skutkowało uchyleniem tymczasowego aresztowania z powodu naruszenia przez sąd przepisu art. 263§2 k.p.k. które miało wpływ na treść zaskarżonego postanowienia.

Wprawdzie Sąd Okręgowy jako jedną z podstaw prawnych postanowienia powołał przepis art. 263§2 k.p.k., to jednak bardzo ogólnikowo odniósł się do okoliczności, o których mowa w tym przepisie, a których wystąpienie było konieczne do uwzględnienia wniosku prokuratora.

Zaskarżone postanowienie nie wskazuje jednoznacznie na czym ma polegać przesłanka uzasadniająca przedłużenie tymczasowego aresztowania podejrzanym zawarta w art. 263§2 k.p.k. dotycząca „szczególnych okoliczności” uniemożliwiających zakończenie postępowania przygotowawczego w terminie i ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że ze względu na „zakres czynności dowodowych jakie muszą być przeprowadzone nie było możliwości zakończenia” postępowania w czasie stosowania tymczasowego aresztowania. Wydaje się -bo sąd pierwszej instancji nie poświęcił tej kwestii żadnej uwagi,- że chodzi tu o konieczność uzyskania przez prokuratora wykazu połączeń telefonicznych obrazujących częstotliwość kontaktów pomiędzy podejrzanymi.

Lektura akt sprawy nie potwierdza ustaleń Sądu Okręgowego jakoby postępowanie przygotowawcze przebiegało sprawnie. Skoro jak pisze prokurator we wniosku z dnia 12 listopada, przesłuchanie niektórych podejrzanym w sprawie (mające miejsce w dniach 11, 14 i 16 października) spowodowało konieczność przeprowadzenia dowodu z wykazu rozmów telefonicznych, to zwrócenie się o te dane dopiero w dniu 22 listopada świadczy o wadliwej organizacji śledztwa, a podejrzani nie mogą ponosić negatywnych skutków wad organizacyjnych postępowania i mają prawo do osądzenia bez zbędnej zwłoki (art. 45 Konstytucji RP).

Należy nadto zauważyć, że zbieranie materiału dowodowego jest istotą każdego postępowania przygotowawczego i służy realizacji celów określonych w art. 297 §1 k.p.k. tym samym nie może być równoznaczne ze „szczególnymi okolicznościami sprawy” o jakich mowa w art. 263§2 k.p.k. Takie okoliczności powstają niezależnie od prowadzącego postępowanie przygotowawcze i obiektywnie nie dają się usunąć.

Dlatego oczekiwanie na sporządzenie dowodu z wykazu rozmów telefonicznych przy bezczynności prokuratora nie może być uznane za „szczególną okoliczność” uniemożliwiającą zakończenie postępowania w terminie dotychczasowego tymczasowego aresztowania. Przyjęcie poglądu przeciwnego, jak to uczyniono w zaskarżonym postanowieniu w istocie sankcjonowałoby wadliwą organizację śledztwa i brak należytej troski o jego sprawność.

W tej sytuacji nie zachodzi przesłanka z art.263§2k.p.k., która pozwalałaby tymczasowe aresztowanie podejrzanych przedłużyć. Wobec tego należy stwierdzić, że okres trwania tego środka zapobiegawczego zakończył się z dniem ogłoszenia niniejszego postanowienia, które całkowicie zmieniając zaskarżone postanowienie jednocześnie oddaliło wniosek prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania P. Z. i S. W..

W związku z rozstrzygnięciem zawartym na wstępie Sąd Apelacyjny nie odnosi się do pozostałych zarzutów zawartych w zażaleniach (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze to, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże -w rozumieniu art.249§1k.p.k.- prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanych zarzucanych im przestępstw Sąd Apelacyjny celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosował wobec P. Z. i S. W. środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji.

Nie uznał sąd za wskazane zastosowanie sugerowanego przez obrońcę P. Z. poręczenia majątkowego, skoro podejrzany nie posiada majątku i przebywa na utrzymaniu rodziców. W tej sytuacji ten środek zapobiegawczy byłby fikcją i nie spełniał celu jego orzeczenia obciążając budżet rodziców P. Z..